

vydání rozsudku prvního soudu nebyl splnil dražebních podmínek. Že dostal této své povinnosti, prokázal dovolatel, jak jest zřejmo z exekučních spisů, teprve dne 12. ledna 1924. Před tím neměl ani nároku, by mu nemovitost byla odevzdána ve smyslu druhého odstavce Šu 156 ex. ř. výkonným orgánem dle Šu 349 ex. ř., tím méně lze mu přiznati oprávnění, by žalobou docílil tohoto odevzdání a držby nemovitosti, což před splněním všech dražebních podmínek dle druhého odstavce Šu 156 ex. ř. jest nepřípustno, ačkoliv dle prvního odstavce tohoto Šu vydražiteli přísluší veškeré důchody a plody z vydražené nemovitosti. Že vydražitel před splněním dražebních podmínek nemá za všech okolností ani nároku na detenci nemovitosti jako její prozatimní správce, odvolací soud v podstatě správně odůvodnil. Žaloba vydražitele na odevzdání nemovitosti nebo její části jest tedy vůči dlužníku nepřípustna před splněním dražebních podmínek a zbytečna po tomto splnění (§§ 156 (2) a 349 ex. ř.). Za účelem zajištění důchodů a plodů z vydražené nemovitosti může vydražitel žádati za povolení její prozatimní správy. Za tohoto stavu věci není potřebí, zabývat se otázkou, zda byl žalobce v době podání žaloby vlastníkem vydražené nemovitosti čili nic, neboť i jako vlastník byl by vázán předpisem Šu 156 (2) ex. ř.

Čís. 3514.

Jde o včasné podání (§ 89 org. zák.), bylo-li dáno na poštu sice po úředních hodinách, ale přijato jako t. zv. zmeškaná zásilka za zvláštní poplatek a opatřeno ještě razítkem téhož dne.

(Rozh. ze dne 20. února 1924, R I 7/24.)

Stížnost vymáhajícího věřitele do usnesení exekučního soudu rekursní soud odmítl jako opozděnou. Důvody: Napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 22. října 1923, lhůta ke stížnosti končila dne 30. října 1923. Stížnost došla na soud dne 1. listopadu 1923 a podána byla na poštu dne 30. října 1923, jak prvním soudem bezvadně zjištěno zprávou poštovního úřadu v P. a sice až po úředních hodinách, které byly do 18. hodiny, jako zásilka zmeškaná. Včasné jest podání učiněno ve smyslu Šu 89 zákona ze 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák., když posledního dne lhůty odevzdáno jest poštovnímu úřadu v ten čas, ve který může býti opatřeno razítkem podání, což však po úředních hodinách jest vyloučeno (judikát čís. 143 ze dne 27. června 1899, praes 306/99).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu druhé stolice, by stížnost vymáhajícího věřitele přijal na soud a vyřídil dle zákona.

Důvody:

Podle prvního odstavce Šu 89 org. zák. nevpočítávají se do rekursní lhůty toliko dni poštovní dopravy, takže, jak uvedeno jest v plenissi-

márním rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Vídeňského ze dne 27. června 1899, čís. praes. 306/1899 (pod čís. 143), jehož zásady si i tento Nejvyšší soud osvojil (srovn. rozhodnutí ze dne 10. dubna 1923, R I 328/23, čís. sb. 2477), rekurs podaný na poštu lze za včas podaný považovati jenom tenkrát, když byl odevzdán poště posledního dne rekursní lhůty v době, kdy mohl býti ještě opatřen poštovním podacím záznamem tohoto dne. Soud druhé stolice zjistil, že napadené usnesení soudu první stolice doručeno bylo vymáhající straně 22. října 1923, že lhůta ke stížnosti končila 30. října 1923, a rekurs že byl podán až po úředních hodinách, které byly do 18. hodiny, jako zmeškaná zásilka. To se arci shoduje i s dostatečným vysvětlením poštovního a telegrafního úřadu v P. ze dne 2. února 1924 až na to, že dle tohoto vysvětlení podací lístek u zmeškané zásilky musí býti p ř i r o z e n ě opatřen razítkem z 30. října 1923. Ale ještě výrazněji je to řečeno ve sdělení ředitelství pošt a telegrafů v Praze ze dne 27. ledna 1924, podle kterého jsou u poštovního úřadu v P. úřední hodiny sice pro styk v obecnostem ve všední dny stanoveny po celý rok na dobu od 8.—12. a 14. do 18. hodiny, ale podle kterého je řečený úřad zmocněn ku přijímání zmeškaných zásilek listovních u telegrafní přepážky za zvláštní příplatky v době od 18. do 21. hodiny a to s d a t e m t é h o ž d n e. Tak tomu bylo i s touto zásilkou, která byla podána 30. října 1923 po 18. hodině jako zmeškaná zásilka za příplatek 2.50 Kč a opatřena byla razítkem z 30. října 1923. Plyne z toho, že podána byla včas, neboť není rozhodujícím, že byla podána po normálních hodinách úředních, ale že byla podána v době, kdy jest poštovní úřad obecnostem ještě přístupný, kdy zásilka ještě přijata býti musí a musí býti opatřena razítkem téhož dne.

Čís. 3515.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

»Vyšší služby« ve smyslu §u 1, odstavec druhý, zákona nejsou podmíněny vyšším vzděláním, nýbrž stačí, liší-li se vzhledem na způsob výroby a vedení podniku od obyčejných úkonů většiny pomocných dělníků. Pokud jest tomu tak u mistra tkalcovského.

(Rozh. ze dne 20. února 1924, Rv I 1107/23.)

Žalobce byl tkalcovským mistrem u žalované firmy. Byv koncem září 1922 bez výpovědi propuštěn, domáhal se na žalované zaplacení mzdy do konce roku 1922. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e p ř i z n a l žalobci mzdu za čtyři týdny, o d v o l a c í s o u d u z n a l dle žaloby.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l á n í ž a l o v a n é.

D ů v o d y:

Žalovanou uplatňovaný dovolací důvod §u 503 č. 4 c. ř. s není opodstatněn. Otázka, jaké nekupecké úkony považovati jest za úkony